

Jónás Tamás

Pepita

Az elvarázsolt évek kitisztultak.
Sok tévedésből kincseskamra lett.
Zokog a győztes, dicsősége túl nagy,
és glória vakít a vesztesek felett.
A járda szélén üldögél a gazdag,
szegények mulatoznak erdők mélyein.
Ha elhagynál, megtartalak magamnak.
A boldogság, mint ellenség, legyint.
Szülők, testvérek, barátok és pénzek
hiánya duzzasztja pogány mosolyom.
Rég hallgatok, helyettem zeng az ének.
És egy hitem maradt: a nem tudom.
Ruhákkal szépet hazudok, a szó rossz.
Mindenkit egyformán rosszul szeretek.
Csak káromkodni járok már a jóhoz.
És megsiratok minden gyermeket.
Fénytől zsíros üres szobákba nézek,
szűk pupillák kése vesémbé szúr.
Unom az igazságokat, de tényleg.
Nekem tulajdonképpen minden új.

Palinódia

A fáradtságomban egyébként
magadra ismerhetsz,
mindenkire hasonlítok.
Figyelek rád, mint az első hóra.
Te nem figyelsz, hát nem beszélek.
Fenyegetem magam, ha megnyugtat,
a kívülálló eleganciájával.
Előbb-utóbb részévé
könyörgöm magam a bűneidnek.
Én sem értem, hogy mit jelent:
bárki is vagy, nem érdekel.
Szeress bárkit, ahogy a gyöngy énekel.